

4. Un legionar către un rabin evreu

Cinstite Rabi Dr. D. Șafran,

Am citit „Cronica rebeliunii legionare”. Viziunile mistice ale cărții Dv. m-au impresionat profund. M-a bucurat enorm și faptul că ați făcut saltul cinstit, deschis, de la comunism – la sionism și democrație. Mai exact, așa spune eu: de la ateism și ură, la Dumnezeu și dragoste. Și acesta e mare lucru. Asta e tot. De aici înainte, ne vom înțelege.

Data fiind schimbarea interioară, convertirea la lumina interioară, eu n-aș fi publicat cele scrise înainte de 1954, înainte de a fi ajuns în Israel, în Patrie, adică : din nou – sub cortul credinței. Între slujba de rabin și politica de ură și teroare a comuniștilor, distanța e atât de astronomică, încât nu există punți de legătură. Cartea Dv. este așa cum este, și vreau să discutăm despre conținutul ei.

Remarc, mai întâi, bunătatea de inimă la care ați ajuns prin suferință și amar. De fapt, așa i se cuvine unui rabin, care face legătura între om și Dumnezeu. Să fie bun, iertător, plin de perspectiva eternității, a divinității umane.

În al doilea rând, mă bucură imens faptul că vă dați seama de marele bine pe care îl aduce Evreilor faptul de a avea o Patrie. Evreii au de-acum un acasă, aici pe pământ. Au ceva de apărut cu sângele lor, de iubit cu inima lor, de udat cu lacrimi, de ridicat la rang de mare noblete și de creație culturală și spirituală.

Ceea ce vreau să vă spun, ca unui frate, e că n-am înțeles titlul cărții: Rebeliunea legionară. Ea a durat numai de la 21–23 Ianuarie 1941. Singur spuneți că au murit la București în aceste zile circa 140 de evrei, uciși de borfașii care stăpâneau străzile și profitau de încăerarea între legionari și trupele mareșalului Antonescu. Restul cărții Dv. se ocupă de masacrele de la Iași, pe care nemții și Antonescu l-au înecat în sânge, unde și-au găsit moartea 12.000 evrei. La acea dată, în Iunie 1941, legionarii nu mai erau la putere, nici în țară. Erau la Buchenwald ori la Rostock, în captivitate germană. Atunci de ce acest titlu dat cărții Dv. ?

Desigur cele 140 de vieți evreești de la București sunt scumpe, au greutate mare în cântarul destinului și al cerului. Cum Dv. iubiți adevărul, cred că informațiile ce vi le voi da, vă vor ajuta și lămuri.

Eram la București, la 21 Ianuarie 1941. Destinul m-a vrut cumva, în centrul acestor frământări. Mi-aduc aminte cum mergeam cu secretarul mișcării, noaptea, la ambasada germană, ca să cerem anumite explicații. Și

în cartierul Dudești, am dat de jefuitori, de țigani care furau lucruri din magazine. Pe unii, i-am oprit chiar să nu pună foc la case. Am țipat, m-am revoltat. Am chemat poliția. Și din discuții cu răufăcătorii, am auzit ceva într-adevăr senzațional: „Domnul ministru Rioșanu ne-a trimis”. Atunci nu am înțeles ce avea ministrul de interne Rioșanu, care nu era deloc legionar, ci mason, prieten cu Ică Antonescu și mare anglofil, chiar agent al Intelligence Service-ului în Balcani, ce avea el, zic, cu prădăciunile și focurile din Dudești. Pe urmă însă, am înțeles. Antonescu voia cu orice preț compromiterea legionarilor. Cu ce puteau ei fi compromiși? De bună seamă cu prădăciuni, cu focuri, cu ucideri de evrei. Veți crede că eu vreau să apăr mișcarea legionară. Nu. Sunt și eu un mistic. De am greșit, voi plăti în fața lui Dumnezeu tot, până la ultimul capăt de ață. Crimele, se ispășesc amarnic. Vreau să mărturisesc, ca unui frate care crede și el în Dumnezeu, cum spusele criminalilor și borfașilor din Dudești, mi s-au confirmat mai târziu, în Octombrie 1941, la Cernăuți.

M-am întors în Bucovina, acasă, și acolo am dat de Neagoe Flondor, feciorul marelui boier bucovinean Iancu Flondor, și, între altele, într-o după amiază, m-a luat cu el să văd pe Rioșanu, care avusese o operație grea la rinichi și trăgea de moarte. Nu-l cunoscusem la București pe Rioșanu. Eu conduceam colportajul. Mă ocupam de tipărirea și distribuirea cărților. Dar Neagoe Flondor i-a spus cine sunt. Și am stat mult de vorbă, la marginea patului. Avea canule de scurgere la rinichi. Deși momentul nu era potrivit, nu știu cum a venit vorba de noua prigoană, și am ținut să-l întreb ce a fost adevărat din afirmațiile borfașilor, că el (Rioșanu) i-a trimis să puie foc în Dudești. Și bietul Rioșanu a început să se bâlbâie : „A fost ceva mai complicat. Agenții Intelligence Service-ului voiau să desființeze moral pe legionari, să-l ajute pe Antonescu în vederea războiului care se apropia. Eu am executat ordinele Mareșalului”.

Am tăcut lung. O imensă rușine s-a lăsat pe mine. Flondor m-a luat de mână și am ieșit. „Să-l lăsăm în pace. E un nenorocit. Are coșmare. El se teme că vin legionarii să-l omoare. El, ministrul lor de interne, i-a trădat, le-a batjocorit fața și numele.”

După trei zile, Rioșanu a murit. Într-adevăr a avut un coșmar. A visat că legionarii îi cer socoteală, și s-a învârtit în pat, rupându-și canulele în rinichi și provocându-și o hemoragie fatală. Asta mi-a mărturisit-o Neagoe Flondor, în fața unchiului său, fost mareșal la palat, cu care voiam să deschid hotelul Pajura Neagră.

E ușor, cinstite Rabi, de judecat și condamnat oameni. Eu am crescut de tare tânăr cu legionarii. Știu bine că odată cu ridicarea legionarilor în

universității, bătăile studenților evrei au încetat. În programul mișcării legionare, problema evreiască era a șaptea pe listă. Noi eram pentru crearea și creșterea altui om român, cu credința în Dumnezeu, cu mare iubire de țară și neam.

Iată de ce mi s-a părut nedrept titlul cărții Dv. El deschide răni care nu contribuie cu nimic la dreptatea și onoarea Israelului. Știu bine că legionarii, n-au ucis evrei. Când v-aș povesti viața mea în pribegie, din lagărele germane, sunt sigur ca ați înțelege mai bine perspectiva de dragoste și împăcare, de pace sufletească din care vă scriu. Dar ne vom mai scrie.

Cu mare drag,

Vasile Posteuca

Comentariu. Dacă Ion Antonescu a greșit cu ceva față de poporul român, greșeala lui nu poate fi decât una singură : față de tineretul legionar. Nu este însă menirea acestor pagini să comenteze în acest sens. Pentru ceea ce ne interesează aici și acum, ne vom mulțumi a înregistra textul de mai sus, semnat de scriitorul legionar Vasile Posteuca, alături de alte mărturii precum că „legionarii n-au ucis evrei”, că „**în programul mișcării legionare problema evreiască era a șaptea pe listă**”. Când, cu ani în urmă, Lya Benjamin, harnică detractoare a românilor și activistă fruntașă a ideii de holocaust petrecut în România, a scris despre „antisemitismul funciar al legionarilor exprimat în binecunoscutele lor texte doctrinare” (citată din memorie), am rugat-o, apoi am somat-o respectuos să precizeze care sunt acele texte legionare doctrinare în care se incită la antisemitism, să dea citatele doveditoare din acele texte. Nici până azi Lya Benjamin (și alți falsificatori ai istoriei legionare) nu a reușit să ilustreze așa zisul antisemitism legionar, funciar și doctrinar.

După „rebeliunea legionară” din 21-23 ianuarie 1941 se știe că au fost arestați și condamnați mii și mii de legionari, cei mai mulți tineri, chiar foarte tineri. Tot atunci au fost adunate de pe străzi cadavrele a 120 de evrei. Dintre miile de legionari judecați și condamnați pentru cele petrecute în acele zile, **nici un legionar nu a fost acuzat de asasinarea vreunui evreu !** Se cunoaște o listă a evreilor omorâți, dar nu se cunoaște nici unul dintre asasini! Au fost legionari condamnați pentru tulburarea ordinii publice, pentru tentativă de lovitură de stat și multe altele, inclusiv jafuri și incendieri de case și prăvălii, dar nu a fost nimeni acuzat pentru asasinarea celor 120 de evrei. Acuzația că aceștia au fost omorâți de legionari a apărut în presă, în textele de propagandă anti-legionară, dar în justiție, deși au fost condamnați

mii de legionari, niciun legionar nu a fost confruntat cu acuzația de ucidere a unui evreu! A unui om!

Nu se cunoaște nici un protest al comunității evreiești față de neputința justiției. Ce este mai ciudat (și mai suspect!) este că nici comunitatea evreiască, nici familiile celor asasinați nu au făcut vreun demers pentru identificarea criminalilor! Și nici nu au reclamat lipsa de interes a autorităților antonesciene, românești, de a afla măcar pe unul dintre asasini! Nici atunci, în 1941, nici mai târziu, după 23 august 1944, comunitatea evreiască nu s-a arătat preocupată să-i identifice pe asasini. Nici măcar pe asasinii de la Abator ! Ceea ce nu a împiedicat-o să susțină mai departe că acel asasinat oribil s-a produs! În ciuda declarațiilor date chiar și de evreii care lucrau la Abator, că existența acelor cadavre de evrei atârdate în cârlige, ca vitele, nu a putut fi confirmată de nici un martor. Nici după 23 ianuarie 1941, nici după 23 august 1944.

Interesantă este și referința pe care fostul ministru de interne Alexandru Rioșanu o face la Intelligence Service-ul englez. Se știe bine că din Rusia au fost aduse cămășile verzi în care au fost îmbrăcați țiganii și alți lumpen-proletari în zilele „rebeliunii” legionare. Nu e de mirare că au fost interesați și englezii în diversiunea petrecută la București în 21-23 ianuarie 1941. După informații care au apărut la un moment dat în Anglia, pe la mijlocul anilor '80, Intelligence Service-ul ar fi fost amestecat și în asasinarea lui Nicolae Iorga. Probabil tot așa: în strânsă colaborare cu colegii sovietici. Scopul, același: România să intre în război fără legionari, lipsită de elanul eroic al acestora, de disponibilitatea oricărui legionar de a-și da viața neprecupețind nimic pentru binele neamului! Lipsită de componenta cea mai valoroasă a tineretului Țării.

5. Un șut în cur care doare mai tare decât 120 de evrei uciși de legionari

Despre acest caz mi-au vorbit, în termeni identici, două persoane bine cunoscute de publicul românesc : domnii Cornel Dinu și Cezar Tabarcea. Domnul Ștefan Bolintineanu Herișescu – nu știu dacă mai trăiește, a făcut după 1944 ani grei de pușcărie (vreo cinci-șase), condamnat pentru faptul că în timpul „rebeliunii” legionare i-a dat un picior în spate unui evreu. După 23 august 1944, evreul molestat l-a reclamat justiției noi, socialiste, pe tortionarul Ștefan Bolintineanu Herișescu, care a și fost arestat și condamnat la câțiva ani buni de temniță. După câte am înțeles, Ștefan Bolintineanu Herișescu și-a recunoscut fapta, în privința aceasta lucrurile fiind certamente confirmate : șutul a fost tras ! În locul amintit !...

În copilăria mea, a da și a primi asemenea lovituri (e drept, cele mai multe m-au avut ca expeditor!) era aproape un obicei. Cred că sub influența filmelor lui Charlie Chaplin, dacă nu mă înșel!, a cinematografului mut, unde gestul cu pricina nu lipsea din niciun film american. Aproape că nu înțeleg o sentință de condamnare la ani de temniță grea pentru un asemenea gest copilăresc, „șmecheresc”! Dar încercând să-mi imaginez cam cum vine să ți se aplice un asemenea tratament dincolo de o anumită vârstă, matură, încep să pricep că așa ceva nu se face și că într-adevăr un asemenea gest trebuie pedepsit. Chiar și atunci când nu i se poate atribui un avânt anti-semit! Cu atât mai mult atunci când! Cum este cazul de față, când șutul i-a aparținut unui legionar, iar fundul unui evreu...

Comentariul propriu-zis care este de făcut privește însă alte fapte, petrecute tot atunci, în ianuarie 1941, când pe lângă victima domnului Ștefan Bolintineanu Herișescu, au mai căzut victime și alți evrei, au căzut propriu-zis, morți la pământ de victime ce erau. Mă gândesc în primul rând la cei 120 de evrei „uciși mișelește” în ianuarie 1941. Pentru aceste asasinate justiția română nu a dat nici o lună de temniță! Și nu a făcut nimic pentru a-i identifica și prinde pe asasini!

Deci evreii reclamă un șut în fund și autorul loviturii se alege cu ani grei de închisoare, la Aiud, la Canal, la stuf! Iar pe autorii celor 120 de asasinate nu-i caută nimeni, nici în zilele asasinatelor, nici după aceea! Nici măcar după 23 august 1944, când, cum s-a văzut, justiția nouă n-a pregetat să pedepsească cu ani grei de temniță un șut în fund, numai pentru că fusese dat unui evreu! Ca gest de anti-semitism doctrinar, probabil !

Nu știu dacă în juris-prudența românească și europeană se mai înregistrează un caz pereche a cazului descris mai sus. Noi însă, azi, trebuie să le fim recunoscători celor care au prilejuit această întâmplare fără pereche. Atât d-lui Ștefan Bolintineanu Herișescu, cât și victimei sale și mai ales celor care l-au judecat și condamnat, căci în felul acesta ne-au oferit motive să ne mirăm ca lumea, cu nesfârșită stupefacție, de faptul că **nimeni, după 23 august 1944, nu a venit să reclame pe vreunul dintre asasinii celor 120 de evrei uciși în ianuarie 1941, la fel cum extrem de puțini au fost românii acuzați și condamnați pentru evreii uciși la Iași în iunie 1941, iar mai presus de toate lipsesc sutele de români acuzați și condamnați pentru cei 300.000 de evrei uciși mișelește în Basarabia și Transnistria!**

O justiție care condamnă la ani grei de închisoare pentru un șut în fund, oare cât ar fi trebuit să fie de neînduplecată pentru ucidere, pentru uciderea de evrei?! Din păcate constatăm că atât din partea autorităților, cât și din partea supraviețuitorilor (rude, prieteni, organizații reprezentative evreiești) **lipsește orice interes pentru a-i identifica pe asasini!** Comunitatea evreiască s-a arătat extrem de activă în a acuza la modul general – „românii au ucis 300.000 de evrei”, dar a fost cu totul dezinteresată în a-i identifica în persoană pe asasinii propriu-ziși!

Ici-colo apare la unii comentatori ideea că evreii ar fi renunțat să apeleze la justiție deoarece știau că justiția românească le va ține parte legionarilor. Idee ce nu poate fi luată în seamă, mai întâi pentru că justiția din România, mereu obedientă față de autorități, a fost deosebit de aspră și de nedreaptă cu legionarii atât pe vremea lui Carol și Antonescu, cât și mai târziu, sub comuniștii cominterniști: 1944-1964. Ideea este infirmată însă, spectaculos, de felul cum a fost pedepsit istoricul șut în fund dat de dl Bolintineanu Herișescu unui evreu. Un singur șut, pedepsit cu ani grei de temniță...

Cel mai mult trebuie să ne mirăm de faptul că familiile evreilor asasinați au „înghițit” această complicitate, a justiției și a comunității evreiești! Vreau să spun complicitate a acestor instituții cu asasinii! Eu sau oricare dintre cititorii acestor rânduri, dacă aș fi fost rudă cu vreunul dintre evreii asasinați în ianuarie 1941, așa i-aș fi acuzat pe guvernanți, de **complicitate cu asasinii**, atât pe polițiști și magistrați, cât și pe liderii comunității evreiești! Căci aș fi vrut și aș fi cerut să se afle cu precizie care dintre legionarii arestați mi-a ucis părintele sau fratele!

Rămâi cu impresia că toată lumea a fost mulțumită că existau acei 120 de morți și că ei puteau fi puși pe seama legionarilor, nu a unor legionari anumiți, ci a legionarilor în general, ca și cum ai fi spus că bieții oameni au murit de o boală, de o molimă, de o ciumă, ciuma verde, desigur! Nu mai interesa pe nimeni să se meargă mai departe, căci rezultatul, scopul urmărit, fusese atins : **compromiterea mișcării legionare** ca adunătură de criminali!

Cele de mai sus sunt o parte din motivele pentru care ajungi să te întrebi dacă nu cumva evreii morți în ianuarie 1941, cei 120, sunt la fel de adevărați și de morți ca și evreii, cei 300.000, uciși mișelește în Basarabia și Transnistria!

Căci, una din două: (1) ori cele 120 de cadavre inventariate în ianuarie 1941 aparțineau într-adevăr unor evrei, victime ale bestialității legionare și, în acest caz, comunitatea evreiască se face vinovată pentru că nu s-a străduit în nici un fel să afle cine erau criminalii, autorii propriu-ziși ai asasinatelor, și **în felul acesta decad din dreptul de a mai acuza pe cineva de acele crime**, ori (2) avem de-a face cu o diversiune pe care o anchetă minuțioasă și neutră a justiției, pornită pe identificarea criminalilor, ar fi descoperit-o. O diversiune de care, firește, știa și comunitatea evreiască, prin liderii ei, drept care acești lideri au stat cumiți și n-au protestat nicicum față de pasivitatea justiției. Această din urmă ipoteză, oricât ar fi de vinovată față de amintirea victimelor, față de suferințele acestora, intră în concordanță cu o serie de alte fapte printre care și declarațiile făcute de rabinul Alexandru Șafran la TVR, în 1995: „**a doua zi după rebeliunea legionară, m-am mișcat repede și până seara, înainte ca autoritățile să intervină, i-am înmormântat pe toți evreii uciși de legionari!**”

De ce atâta grabă?

De ce rabinul Șafran nu a lăsat ca autoritățile să facă ancheta criminalistă pentru a se afla fiecare evreu de cine anume a fost ucis?

Un șut în fund dat unui evreu e normal oare să producă mai multe efecte de ordin penal decât asasinarea a 120 de evrei? În ce lume trăim?

*

Toate aceste întrebări și nedumeriri își află răspuns dacă introducem în discuție dovezile că între evreii comuniști și serviciile

*

Legionarii au afirmat mereu, iar în mare măsură au argumentat și dovedit, că nu sunt ei autorii actelor de terorism săvârșite în zilele rebeliunii. La argumentele legionarilor niciun „evreu” nu a catadicsit să răspundă punct

cu punct, ci au respins „apologia” legionară prin invocarea ...mormintelor din cimitirul evreiesc.

Dar, iată, nici legionarii nu au 100% dreptate, căci totuși, unul dintre ei, mai iute de ...picior, numitul Ștefan Bolintineanu Herișescu, în zilele rebeliunii a slobozit un șut în ...pardonul unui evreu, sancționat apoi, după ani de zile, de justiția „iudeo-comunistă”, care a făcut astfel o mare, imensă greșală, căci ne-a oferit dovada că ni se ascunde adevărul despre 20-23 ianuarie: **s-au găsit evrei care să ceară intervenția și pedeapsa justiției pentru un șut în cur, iar pentru 120 de conaționali asasinati și batjocoriți evreii nu au chemat pe nimeni, pe niciun legionar, să dea socoteală. De ce? Pentru că o anchetă judiciară, oricât de superficială, ar fi putut descoperi că asasinatele respective (1) nu s-au produs, sau (2), dacă s-au produs, au avut ca autori pe alții, nu pe legionari.**

O ultimă perplexitate: în celebra mistificare intitulată *Istoria RPR*, autorul Mihail Roller, evreu comunist, cât a fost el de mincinos, dar nu pomeniște nimic de „rebeliunea legionară” și nici de cele 120 de cadavre, adică nu spune că s-ar fi produs un pogrom în ianuarie 1941. Bănuim că nu această omisiune l-a determinat pe bietul cominternist să-și ia singur zilele... Din păcate gestul său a fost inutil: ștafeta minciunii a fost preluată de generația următoare de mercenari ai istoriografiei, evrei și neevrei de-a valma.